

РЕШЕНИЕ

№ 5838

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8071** по описа за **2011** година докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 06.07.2011 г. по НАХД № 5968/2011г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 96 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № АС 4131/22.01.2011 г., издадено от началник на АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в частта му, с която на жалбоподателя С. С. С., с ЕГН [ЕГН], [населено място], за допуснато нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „лишаване от правото да управлява МПС“ за срок от 12 месеца и глоба в размер на 500/петстотин/ лева и е изменено наказателно постановление (НП) № АС 4131/22.01.2011 г., издадено от началник на АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в частта му с която на жалбоподателя С. С. С., с ЕГН [ЕГН], [населено място], за допуснато нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и на основание Наредба № I – 1959 на МВР му се отнемат 20 контролни точки и е оставено без разглеждане наказателно постановление (НП) № АС 4131/22.01.2011 г., издадено от началник на АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя С. С. С., с ЕГН [ЕГН], [населено място], в частта, с която за допуснато нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183 ал.4, т.7 предл. 1 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50/петдесет/ лева

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от наказаното лице, с която се иска неговата отмяна като незаконосъобразно и необосновано. Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно нейната допустимост и основателност. Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна по изложените в нея съображения.

Административен съд София град, Седми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано. При изяснена фактическа обстановка районният съд от правна страна е изложил мотиви, които настоящият състав споделя.

Независимо от това, решението следва да бъде частично отменено предвид трайната практика на настоящата инстанция по въпросите за отнемане на контролни точки на водачите на МПС.

Според чл. 157, ал. 1 от ЗДП, при издаване на свидетелството за управление, притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Следователно понятието "контролни точки" е въведено със закона, като систематичното място на чл. 157 е в главата, регламентираща получаването на правоспособност - глава четвърта - "Правоспособност на водачите на пътни превозни средства". Понятието е законово дефинирано - изрично е посочено, че контролните точки са средство за отчет на извършваните нарушения от водача при упражняване на вече признатото му право. Видно от законовата дефиниция на понятието, както и от систематичното място на текстовете, които регламентират контролните точки, законодателят не е вложил в тях санкционен характер - административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки, само по себе си, не фигурира нито в глава шеста на закона - "Принудителни административни мерки", нито в глава седма - "Административно наказателна отговорност" (което, разбира се, има формален характер). Основното съображение, че контролните точки и отнемането им не съставляват санкция, нито

принудителна мярка спрямо водача, е посоченото по-горе относно характера им така, както е визиран в закона. Освен това, трябва да се има предвид и следното:

Съгласно чл. 157, ал. 3 от ЗДП, министърът на вътрешните работи с наредба определя първоначалния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които, от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. В изпълнение на посочената законова делегация, министърът на вътрешните работи е издал горепосочената Наредба. Граматичното и смислово тълкуване на цитираната разпоредба на ЗДП сочи, че отнемането на контролните точки е въведено със законовата норма, като същото е свързано с извършване на нарушение от съответния водач. Посочено е, че с Наредбата само ще се регламентира при извършването на кои конкретни нарушения колко точки следва да бъдат отнети, като е предвидено в нея да бъде отчетен характера на нарушенията. Отнемането на точки е само една последица от извършеното нарушение, която възниква по силата на законовата норма, а не по силата на Наредбата. Същата няма самостоятелен характер и е поставена от закона в зависимост от извършването на нарушение, което само отчита, както като брой, така и по тежест (само за някои нарушения - изрично посочените, се отнемат точки), а в рамките на тази категория, за които се отнемат точки, за по-тежките са отнемат повече точки. Отнемането на точки е поставено в зависимост от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено административното наказание. При налагане на наказания за нарушения, посочени в чл.4, в НП се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Именно от анализа на тези текстове следва изводът, че „отнемането” на точките настъпва по силата на закона, като моментът на настъпване на правния ефект е този на влизане в сила на НП; това е моментът на стабилизиране на акта, с който се приема, че е налице извършено нарушение и същото е санкционирано. Само в този случай нарушението се отчита чрез отнемане на контролни точки. В НП се посочва конкретния брой на отнетите точки (използваният термин е "отбелязва"), т. е., само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелно наказание с НП, нито е мярка, предприемана от контролните органи.

Посоченото е още един довод, че отнемането на точки няма самостоятелен санкционен характер, поради което не може да бъде прието, че представлява наказание по чл. 13, б. "в" от ЗАНН или принудителна мярка, т. е. – индивидуален административен акт, следователно не подлежи и на съдебен контрол пряко от СРС. Вярно е, че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи - чл. 157, ал. 4 от ЗДП. Посочената загуба на правото да се управлява моторно превозно средство обаче е също предвидена в закона, и евентуалните грешки при посочване на броя на контролните точки в дадено НП (в случаи като този, когато е налице приложното поле на чл. 189, ал. 5 от ЗДП и наказателното постановление не подлежи на обжалване) могат да бъдат предмет на контрол в друго производство - във връзка с обжалването на заповед по чл. 171, т. 4 от ЗДП за изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДП, и така няма да се стигне до накърняване правата на водача. Освен това, свързването на загубата на правоспособност с отнемането на всичките контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДП е само доколкото по

този начин е описано поведението на водача. Всъщност загубата на правото да се управлява моторно превозно средство е следствие от констатирано по надлежния ред многократно нарушаване на правилата за движение, съответно санкциониране, като тежестта на нарушението - системно неправомерно поведение на водача, води и до по-тежко наказание - отнемане на правото да управлява пътно превозно средство. Именно противоправното поведение е юридическият факт, включен в състава на нормата, а не средството, чрез което противоправното поведение е отчетено.

Дали отчитането ще става с контролни точки или по друг начин (перфориране на талон или друго) е без значение за осъществяването на нарушението, съответно за санкционирането му. Съответно при загуба на правоспособност и неизпълнение от водача на вмененото му със закона задължение за предаване на свидетелството за правоуправление, съгласно чл. 171, т. 4 и чл. 172, ал. 1 от ЗДП ръководителите на службите за контрол са компетентни да изземват свидетелството за правоуправление. Посоченото представлява налагане на принудителна административна мярка, изрично предвидена в главата "Принудителни административни мерки" на ЗДП; заповедта, с която същата се налага като индивидуален административен акт подлежи на обжалване по реда на АПК, поради което е видно, че в този случай лицата не са лишени от право на жалба, макар и по друг ред, и следователно не е нарушен общият принцип за обжалваемост на административните актове, и съответно - не се нарушават принципите на правовата държава.

Иначе казано, не е безконтролно отнемането на точки в случаите, когато по силата на чл. 189, ал. 5 от ЗДП във връзка с чл. 59, ал. 3 от ЗАНН, не подлежат на съдебен контрол наложените наказания. На водачите е осигурено право на съдебно обжалване, макар и не в настоящото производство. Що се отнася до цитираното в частната жалба определение № 26/16.04.2010г. по адм. д. № 26/2010г. на Смесен петчленен състав на Върховния административен съд и Върховния касационен съд, то с него само е определена родовата подсъдност на предмета на процесната в този случай жалба. Същото обаче не следва да бъде тълкувано в смисъл, че последната е допустима; с този съдебен акт е определен съдът, компетентен да се произнесе относно допустимостта на жалбата, а именно – районният съд. Вместо последния по аргумент от чл.270, ал.4 от Гражданския процесуален кодекс във вр. с чл.144 АПК се е произнесъл Административен съд-София град с определение № 2984/15.09.2010г. по адм. д. № 4640/2010г. на 12-ти състав, оставено в сила с определение 13771/17.11.2010г. на Върховния административен съд, VII отделение. Видно от изложените мотиви по повод естеството на т. нар. „контролни точки”, не е налице акт, подлежащ на оспорване, съответно жалбата против „отнемането” на тези точки е недопустима.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.07.2011 г. по НАХД № 5968/2011г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 96 състав в частта му, с която изменя наказателно постановление № АС 4131/22.01.2011 г., издадено от началник на АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, в частта, с която на жалбоподателя С. С. С., с ЕГН [ЕГН], [населено място], за допуснато нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и на основание Наредба № I – 1959 на МВР му се отнемат 20 контролни точки. Вместо това постановява: оставя без разглеждане жалбата срещу наказателно постановление № АС 4131/22.01.2011 г., издадено от началник на

АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР в тази й част.
ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.07.2011 г. по НАХД № 5968/2011г. на Софийски районен съд, НО, 9б състав, в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.